

fra, at han i det mindste har hørt Talen, den var ikke trykt paa det Tidspunkt —, at jeg sluttede med, hvad jeg bestandig vedkender mig, at min Politik i de 17—18 Aar, hvori jeg har siddet her, har været og fremdeles er: Samarbejde med alle konservative Elementer her i Landet, Forsøg paa at naa det bedste Resultat uden at forurette nogen. (*Sabroe*: Det er vanskeligt!) Det er meget vanskeligt, og vi strande alle paa Vanskeligheden, det er der ingen Tvivl om, men det er Maalet. Det ærede Medlem fra Verninge vil sikkert erkende, at det er rigtigt, hvad jeg her siger; jeg har ikke forandret det allerringeste i min Politik.

Jeg maa i denne Forbindelse, for at ingen Misforstaaelse skal finde Sted — thi jeg kan ikke finde mig i en saadan Udtalelse som den, den højtærede Konseilspræsident behagede at fremsætte overfor mig i Gaar —, sige, at det er en Kendsgerning, at skønt jeg var enig med de 6 ved Afgørelsen af Forsvarssagen, undlod jeg ikke desto mindre at stemme og motiverede dette med, at jeg vilde tilkendegive min Villie til at fortsætte Samarbejdet med dem af Venstre og Højre, som jeg bestandig i de mange Aar har ført et godt Samarbejde med. Dette er dog tydeligt. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem og jeg ere naaede til nogenlunde Forstaaelse paa disse Punkter. Kampen i disse Dage maa ganske naturlig give en Smule Varme i Blodet, det er der ikke noget at sige til. Jeg mener dermed at have klaret min Stilling overfor det ærede Medlem, som maa erkende ikke at have nogen Grund til den Udtalelse, han kom med.

Jeg vender mig dernæst til det fornemste i denne Sag, den højtærede Konseilspræsident. (*Sabroe*: Højtæret?) Ja, det er han. Jeg maa der gøre opmærksom paa, at det forbavser mig ikke saa lidt, at den højtærede Konseilspræsident fandt, at min Optræden mod Ministeriet var, kort sagt, saadan, at det var nødvendigt for ham at iføre sig fuld Rustning og faa mig prikket ned. Og han gør det paa den Maade, han anvendte i gamle Dage, men ikke med det samme Resultat. Jeg ved jo, skønt jeg den Gang ikke sad her, at den højtærede Minister førte en oratorisk Fleuret af Rang. Jeg ved ogsaa, at Stødets Elegance for ham var Nr. 1, selv om det ikke ramte, hvor det burde have ramt. Alt det ved jeg. Men den højtærede Konseilspræsident maa ogsaa vide, at han ikke fører den Fleuret nu, og saa bør han tage et rimeligt Hensyn dertil.

Forholdet er det, at den højtærede Konseilspræsident ikke et Sekund var i Tvivl om, at jeg og hele min Gruppe have handlet ud fra den naturlige Forudsætning, som her blev konstateret. Jeg vil i den Anledning for øvrigt henvise til, at Regeringens højofficiøse Organ „Dannebrog“ den 13. August meddelte, hvad vi ere gaaede ud fra her. Nu vil jeg ikke forlange, og det vilde ogsaa være urimeligt, at den højtærede Konseilspræsident skulde læse alle de mange Blade, som eksistere, men at han læser det, der nærmest var Regeringens Organ, tør jeg gaa ud fra, naar det drejer sig om en politisk Handling. (*Sabroe*: Det er Forbryderorganet.) Nu vil jeg bede det ærede Medlem, om jeg maa faa Lov til at fuldføre denne lille Opgørelse. Vor Forudsætning har altsaa staaet omtalt i dette Organ, og jeg gaar ud fra, at Konseilspræsidenten har læst det. Saa kan han sige: jeg havde ikke nogen Grund til at dementere; jeg har saa ofte været med til at dementere og været mindre heldig med det, derfor vil jeg denne Gang foretrække at lade være, maaske er jeg saa heldigere. En saadan Indvending kan man naturligvis anvende, men det er en Kendsgerning, at det har staaet ikke blot i dette Blad, men det er tillige paa talrige Møder rundt omkring i Landet blevet nævnt. Lige fra den 13. August har det staaet for den almindelige Opfattelse, at det var i fuld Overensstemmelse med den vordende Konseilspræsident og efter hans Ønske, at disse Forhandlinger have fundet Sted. Jeg vil paastaa, at det har været ret afgørende for adskillige af dem, der tog Stilling udenfor Gruppen. Og i Landstinget blev det samme nævnt. Det er da mere end mærkeligt, at det først er nu, da Sagen er endt, og Konseilspræsidenten har faaet den Støtte, som han skulde have for at gennemføre det Program, hvorpaa han dannede sit Ministerium, at det falder ham ind at erklære med et vist haanligt Skuldertræk, at han har aldrig søgt Højre, og at det var ham den ligegyldigste Sag af Verden, om han fik Støtte derfra. Den højtærede Konseilspræsident omtalte, hvad der var fint, for fint, indtil det næsten blev ufint. Jeg henstiller til ham selv, hvilken af de 3 Grader han vil anvende paa sin Fremgangsmaade her.

Jeg var, som sagt, i god Tro, og det mærkelige er, at jeg heller ikke har gjort noget ondt overfor Ministeriet. Jeg er virkelig for forsigtig dertil. Jeg er gennem mange Aar bleven vant til Resignation overfor Venstreministerierne. Jeg fremførte kun